

ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΠΑΖΑΡΕΥΟΥΝ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ

Αναλαμβάνουμε την ευθύνη για την απόπειρα βομβιστικής επίθεσης στο Υπουργείο Εργασίας στις 12/12/16 και για τη βομβιστική επίθεση στα γραφεία της Eurobank στην οδό Σανταρόζα στις 19/4/17. Το συγκεκριμένο κτήριο της Eurobank στεγάζει τον τομέα καθυστερήσεων μέσω του οποίου φακελώνονται οι δανειολήπτες και οι περιουσίες τους, απειλώντας με κατάσχεση όσους έχουν στις μούρες λίστες τους.

Δηλαδή τώρα τι περιμένετε;

Ότι οι κουφοί θα σας αφήσουν να μιλήσετε;

Κι ότι οι αχόρταγοι όλο και κάτι θα σας δώσουν;

Ότι οι λύκοι θα σας βάλουν να φάτε και δε θα σας καταπιούν αμάσητους;

Ότι από αίσθημα φιλίας κινούμενες οι τίγρεις

κοπιάστε θα σας πουν τα δόντια να μας βγάλετε;

Τέτοια μου περιμένετε; Τέτοια μου προσδοκάτε;

Μπέρτολτ Μπρεχτ: Για όσους τρέφονται με ελπίδες

Εδώ και αρκετούς μήνες επαναλήφθηκε η μονότονη φάρσα της "διαπραγμάτευσης", με τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ να παίζει το συνηθισμένο της ρόλο, αυτόν του εκπροσώπου και υπηρέτη της ντόπιας αστικής τάξης και του μόνιμου καρπαζοεισπράκτορα των ιμπεριαλιστών δανειστών. Η νέα συμφωνία, όπως και όλα τα μνημόνια που έχουν υπογραφεί από τις προηγούμενες κυβερνήσεις, στοχεύουν στο ακόμα μεγαλύτερο τσάκισμα των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων, ώστε να θωρακιστεί η καπιταλιστική ανάκαμψη στις πλάτες του λαού.

Το συνολικό πακέτο των μέτρων και των "αντίμετρων" που συμφωνήθηκαν χρεώνει ακόμα μεγαλύτερα βάρη στα συνήθη υποζύγια, στους εργαζόμενους και τους άνεργους, τη νεολαία και τους συνταξιούχους. Τα νέα μέτρα έρχονται να προστεθούν σωρευτικά στο μνημονιακό χείμαρρο και να επιβαρύνουν ακόμα περισσότερο το λαϊκό εισόδημα. Αρκεί να αναλογιστούμε πως οι συνταξιούχοι, σύμφωνα με τα στοιχεία που έδωσε στη δημοσιότητα το Ενιαίο Δίκτυο Συνταξιούχων, μετράνε 23 απανωτές περικοπές στις συντάξεις τους, με τις συνολικές απώλειες στα μνημονιακά χρόνια να φτάνουν στα 50 δις ευρώ.

Η δεύτερη «αξιολόγηση» λοιπόν κλείνει με ένα πακέτο μέτρων δημοσιονομικής προσαρμογής ύψους 4,5 δις, που κλιμακώνει ακόμα περισσότερο την αντιλαϊκή επίθεση (μειώσεις στις κύριες και επικουρικές συντάξεις, περικοπές επιδομάτων, μείωση του αφορολόγητου στα 5630 ευρώ, κατάργηση του αφορολόγητου στις ιατρικές δαπάνες, πλατφόρμα ηλεκτρονικών πλειστηριασμών και αυτοματοποιημένη διαδικασία κατασχέσεων, επιτάχυνση του ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας, κατάργηση της κυριακάτικης αργίας, περιορισμός των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων, διευκόλυνση των ομαδικών απολύσεων κλπ). Έχει κάθε λόγο να πανηγυρίζει ο ΣΕΒ και οι υπόλοιπες εργοδοτικές ενώσεις από τις επιδόσεις των εκπροσώπων τους στις "διαπραγματεύσεις", αφού ο δρόμος της καπιταλιστικής ανάκαμψης και η «έξοδος στις αγορές» πατάνε πάνω στα τσακισμένα δικαιώματα του κόσμου του μόχθου και της εργασίας.

Διανύοντας τον όγδοο χρόνο μνημονιακής πολιτικής όπου και να κοιτάξουμε γύρω μας βλέπουμε στάχτη. Δεν χρειάζεται να κάνουμε μια δημοσιογραφική περιγραφή των μέτρων που εφαρμόζονται κι εκείνων που έρχονται μετά το κλείσιμο της δεύτερης «αξιολόγησης», αφού τα φτωχά εργατικά και λαϊκά στρώματα, η νεολαία, οι άνεργοι, οι συνταξιούχοι, οι αυτοαπασχολούμενοι βιώνουν στο ίδιο τους το πετσί τα αποτελέσματα αυτής της βάρβαρης πολιτικής.

Βιώνουν στο ίδιο τους το πετσί την κολοσσιαία αναδιανομή πλούτου από τα κάτω προς τα πάνω. Οι μισθοί μειώνονται διαρκώς και οι εργασιακές σχέσεις διαλύονται (τυπικά ή άτυπα), με στόχο την

ενίσχυση των ισχυρότερων μερίδων του κεφαλαίου εις βάρος του κόσμου της εργασίας. Οι δαπάνες κοινωνικής πρόνοιας συρρικνώνονται χρόνο με το χρόνο και τα συστήματα υγείας και παιδείας έχουν κυριολεκτικά διαλυθεί, την ίδια ώρα που η Ελλάδα συμμετέχει στη φρενήρη κούρσα εξοπλισμών του ΝΑΤΟ, καθ' υπόδειξη των ΗΠΑ.

Χιλιάδες άνθρωποι αυτοκτονούν απελπισμένοι, ενώ ενάμιση εκατομμύριο συνάνθρωποί μας ζουν σε συνθήκες ακραίας φτώχειας. Η πραγματική ανεργία έχει ξεπεράσει το 30%, ενώ η «δημιουργική στατιστική» της ΕΛΣΤΑΤ προσπαθεί να αποκρύψει τις πραγματικές της διαστάσεις, καθώς θεωρεί «απασχολούμενο» οποιονδήποτε εργάζεται έστω και μια ώρα κατά τη διάρκεια της εβδομάδας που πραγματοποιείται η λεγόμενη «έρευνα εργατικού δυναμικού». Και από όλο αυτό το πλήθος των ανέργων μονάχα το 10% παίρνει το πενιχρό επίδομα του ΟΑΕΔ.

Κι ενώ οι μισοί νέοι αυτού του τόπου είναι άνεργοι, και όσοι εργάζονται το κάνουν σε συνθήκες εργασιακής γαλέρας (υποκατώτατος μισθός, ελαστικές εργασιακές σχέσεις, άμισθη εργασία μέσω της «μαθητείας» κλπ), η πολιτική αλητεία της συγκυβέρνησης αποκαλύπτεται από το στόμα του ακροδεξιού βουλευτή Δημήτρη Καμμένου: «Από το να έχει τη σύνταξη ο παππούς και να του παίρνει ένα εκατοστάρικο το μήνα ο εγγονός, να πίνει φραπέ και να παίζει τάβλι, προτιμώ να του πάρω εγώ σαν κράτος, εφόσον είμαι σοβαρό, το κατοστάρικο και να το κάνω εργοδοτική εισφορά, να πάω να βρω δουλειά στο παιδί για να μην πίνει φραπέ».

Αυτό, λοιπόν, είναι το "ηθικό πλεονέκτημα" της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, που πουλάει φθηνό αντιγερμανισμό για να ρίξει στάχτη στα μάτια του λαού: «Διεκδικήσαμε και πετύχαμε να πάρουμε ως κράτος τα 20 ευρώ το μήνα από τους παππούδες και να τα δώσουμε σε έναν εργοδότη για να βρουν δουλειά τα εγγόνια μας παρά να τα πάρει ο κύριος Σόιμπλε και να μπουν στη μαύρη τρύπα του χρέους». Αλήθεια, όμως, που θα πάνε τα λεφτα του ξεπουλήματος της δημοσίας περιουσίας από το νεοαποικιοκρατικό «υπερταμείο»; Που θα πάνε τα λεφτά από τα υψηλά πλεονάσματα (ύψους 3,5%) των επόμενων χρόνων; Που θα πάνε τα λεφτα από τη διαρκή φορολογική αφαίμαξη;

Εκεί που πηγαίνουν τόσα χρόνια: στη μαύρη τρύπα του χρέους! Ενός χρέους που άλλοι δημιούργησαν, άλλοι είχαν προσόδους από τη διόγκωσή του και σήμερα καλείται να πληρώσει ο λαός. Ενός χρέους που μετά από 8 χρόνια θυσιών του λαού παραμένει στο δυσθεώρατο ύψος των 315 δις ευρώ (179% επί του ΑΕΠ). Όσο φθηνό αντιγερμανισμό κι αν πουλήσει ο Καμμένος, και κάθε Καμμένος της συγκυβέρνησης, είναι σαφές πως με την πολιτική που ασκούν υπηρετούν πιστά τα ταξικά συμφέροντα των ιμπεριαλιστών δανειστών και της ντόπιας αστικής τάξης. Είναι σαφές πως ο τόπος και ο λαός του είναι σφιχτά δεμένοι με τις βαριές αλυσίδες του χρέους, που μετατρέπεται σε όπλο αποικιοποίησης και διπλής συντονισμένης καταπίεσης.

Και επιπλέον, είναι σαφές πως μετά από το δημοψήφισμα του Ιουλίου του 2015 και την πραξικοπηματική μεταστροφή της λαϊκής εντολής ενάντια σε κάθε μνημόνιο, η ασκούμενη κυβερνητική πολιτική δεν έχει καμιά κοινωνική και ηθική νομιμοποίηση.

Τα νέα μέτρα λοιπόν, θα έρθουν σε ένα ήδη επιβαρυσμένο περιβάλλον με ένα λαό γονατισμένο από τη συνεχή λιτότητα, αποσυντονισμένο από τα απανωτά χτυπήματα. Θα έρθουν να προστεθούν σωρευτικά με το πλήθος των μέτρων που έχουν επιβληθεί από τα τρία προηγούμενα μνημόνια, μονιμοποιώντας το καθεστώς έκτακτης οικονομικής ανάγκης και ιμπεριαλιστικής επιτροπείας που έχει επιβληθεί στον τόπο από το 2010. Η συγκυβέρνηση προσπαθεί να χρυσώσει το χάπι των νέων μέτρων (που θα προνομοθετηθούν για να εφαρμοστούν από το 2019!), πουλώνοντας στους αφελείς σύγχρονο νερό του Καματερού, με τα λεγόμενα αντίμετρα.

Όπως δήλωσε σε συνέντευξή της η υπουργός Εργασίας Έφη Αχτσιόγλου: «Το ΔΝΤ επέμενε για λήψη επιπλέον μέτρων λιτότητας ύψους 4,5 δις ευρώ, ενώ από την πλευρά τους οι ευρωπαϊκές

δυνάμεις θεωρούσαν απαραίτητη τη συμμετοχή του ΔΝΤ στο ελληνικό πρόγραμμα. Αυτό που κατόρθωσε η ελληνική πλευρά είναι να υπάρξει μια συμφωνία η οποία προβλέπει μεν τη νομοθέτηση μέτρων για την περίοδο 2019 και 2020, προβλέπει όμως επίσης ότι τα μέτρα αυτά θα είναι μηδενικού δημοσιονομικού αντίκτυπου.

Θα προνομοθετηθούν έτσι συγχρόνως θετικά μέτρα κοινωνικού χαρακτήρα ύψους 2% του ΑΕΠ». Στην πραγματικότητα όμως, τα λεγόμενα αντίμετρα μεταφράζονται σε πακτωλό χρημάτων για το κεφάλαιο στο όνομα της ανάκαμψης της οικονομίας και σε ψίχουλα για τα φτωχότερα κοινωνικά στρώματα. Με τέτοια φθηνά ταχυδακτυλουργικά κόλπα προσπαθεί η κυβέρνηση του Τσίπρα να εξαπατήσει την κοινωνία.

Αφού θα έχει ληστέψει 10 δις ευρώ από τους συνταξιούχους μέσα στην τετραετία 2016-2020 (με το νόμο Κατρούγκαλου και την κατάργηση της προσωπικής διαφοράς), θα έρθει μετά να νομοθετήσει "θετικά μέτρα", που δεν είναι τίποτε άλλο παρά ασπιρίνες για τον καρκίνο. Ο λαός έχει μια παροιμία γι' αυτήν την πολιτική απάτη: Να σε κάψω Γιάννη μου να σ' αλείψω μέλι...

Θυμώμαστε και στο πιο πρόσφατο παρελθόν που οδήγησαν αυτές οι κυβερνητικές "παροχές": στην ταπεινωτική δήλωση μετάνοιας του Τσακαλώτου προς τους «θεσμούς». Σε αυτό το μνημείο υποταγής και δουλοφροσύνης που είναι άκρως ενδεικτικό του βαθμού εξάρτησης της χώρας από τους ιμπεριαλιστές δανειστές.

Ούτε βήμα δεν θα μπορεί να κάνει η κυβέρνηση Τσίπρα χωρίς να πάρει την έγκριση των πατρώνων της. Ακόμα κι έτσι όμως, αυτά τα ψίχουλα που δόθηκαν στους συνταξιούχους προήλθαν από την πολυδιαφημιζόμενη «υπεραπόδοση της ελληνικής οικονομίας». Η θεαματική υπέρβαση του στόχου για πρωτογενές πλεόνασμα ύψους 0,5% για το 2016 (που εν τέλει διαμορφώθηκε στο 3,3% σύμφωνα με το ΔΝΤ, στο 3,9% σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ και στο 4,2% σύμφωνα με την κυβέρνηση και την Κομισιόν) έχει συγκεκριμένες αιτίες: πρώτα απ' όλα τη μείωση των κρατικών δαπανών κατά 9 δις ευρώ για το 2016 κι έπειτα τη διόγκωση των εσόδων κατά 2,7 δις. Αυτή η ραγδαία αύξηση των κρατικών εσόδων βασίστηκε στη διαρκή ταξική αφαίμαξη και το ξεζούμισμα των φτωχότερων κοινωνικών στρωμάτων.

Όπως παραδέχεται άλλωστε η κυβερνητική εφημερίδα Αυγή, το 70% των φορολογικών εσόδων προέρχονται από τους μισθούς και τις συντάξεις. Γι αυτά τα ματωμένα πλεονάσματα λοιπόν πανηγυρίζουν οι σοσιαλδημοκράτες και φιλελεύθεροι γδάρτες της κοινωνίας.

Η συγκυβέρνηση προσπαθεί να μας πείσει πως η πιστή εφαρμογή των αντιλαϊκών μέτρων και η αναδιάρθρωση του χρέους θα φέρουν την έξοδο από το μνημόνιο και την ανάκαμψη της οικονομίας. Μας λένε δίχως ίχνος ντροπής πως η νέα συμφωνία αποτελεί: «το εξιτήριο από τα μνημόνια και την ταπεινωτική επιτροπεία και το εισιτήριο για τη διευθέτηση του χρέους και την ένταξη στο πρόγραμμα ποσοτικής χαλάρωσης».

Η αλήθεια όμως είναι πως η αντιλαϊκή πολιτική μονιμοποιείται ως βασικό προαπαιτούμενο για την καπιταλιστική ανάκαμψη, ενώ η αναδιάρθρωση του χρέους, όποια μορφή και να πάρει, θα συνοδευτεί από επιπλέον αντιλαϊκά μέτρα. Βασική προϋπόθεση για να γίνει βιώσιμο το χρέος είναι να γίνει αβίωτη η ζωή του εργαζόμενου λαού. Αυτό ακριβώς έγινε φανερό και με το PSI επί κυβέρνησης Παπαδήμου. Ακόμα και το πολυδιαφημιζόμενο πρόγραμμα ποσοτικής χαλάρωσης αφορά μονάχα την πρόσβαση των καπιταλιστών σε φθηνό χρήμα και εντάσσεται στη γενικευμένη πολιτική αναδιανομής από τα κάτω προς τα πάνω. Όσο για το περιβόητο τέλος των μνημονίων (δια μέσου της πιστής εφαρμογής τους!), ο επικεφαλής του ESM Κλάους Ρέγκλιγκ υπονόησε εμμέσως πλην σαφώς τη διαιώνισή τους, δηλώνοντας στο Bloomberg πως μέχρι το 2060, που είναι η τελευταία δόση αποπληρωμής του ελληνικού χρέους στο ESM : «πολλά μπορεί να συμβούν».

Οι κυβερνητικοί πανηγυρισμοί για την αναιμική ανάπτυξη που έρχεται δεν πρέπει να θολώσουν τα νερά. Η καπιταλιστική ανάπτυξη θα πατήσει ακριβώς πάνω στο οριστικό τσάκισμα του εργαζόμενου λαού, πάνω στη μονιμοποίηση της μνημονιακής πολιτικής, πάνω στην αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων εις βάρος του κόσμου της εργασίας, πάνω στο ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, πάνω στη διαρκή φοροληστεία.

Η ανάπτυξη για τα αφεντικά αντλείται από τον ιδρώτα και το αίμα μας. Ανάπτυξη για το κεφάλαιο σημαίνει εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης για τους εργαζόμενους. Δεν έχουμε λοιπόν κανένα «κοινό εθνικό συμφέρον» με αυτούς που κερδίζουν από την υποτίμηση της εργατικής μας δύναμης, με αυτούς που ξεπουλάνε αυτόν τον τόπο, με αυτούς που μας συνθλίβουν καθημερινά, με αυτούς που τσακίζουν τα όνειρα μιας ολόκληρης γενιάς.

Δεν θα παραδοθούμε. Θα αντισταθούμε με κάθε μέσο, όπως μας συμβούλευε ο αγωνιστής Δημήτρης Χριστούλας πριν αφήσει την τελευταία του πνοή στην πλατεία Συντάγματος: οι νέοι χωρίς μέλλον να πάρουνε τα όπλα και να κρεμάσουν τους προδότες, όπως οι ιταλοί παρτιζάνοι κρέμασαν τον Μουσολίνι!

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΝΟΠΛΗΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ

Βγες έξω σύντροφε! Ρίσκαρε
τη δεκάρα, που ούτε δεκάρα πια δεν είναι
τον τόπο για ύπνο που πάνω του πέφτει η βροχή
και της δουλειάς τη θέση που αύριο θα χάσεις!
Μπρος, στο δρόμο έξω! Αγωνίσου!
Βοήθα τον εαυτό σου βοηθώντας μας:
Κάνε πράξη την αλληλεγγύη!
Βγες έξω σύντροφε, αντιμέτωπος με τα όπλα
και διεκδίκησε το μεροκάματό σου!
Σαν ξέρεις πως δεν έχεις τίποτα να χάσεις
όπλα αρκετά δεν έχουν οι αστυνόμοι τους!
Μπρος, στο δρόμο έξω! Αγωνίσου!
Να περιμένεις πια δε γίνεται, είναι αργά πολύ!
Βοήθα τον εαυτό σου βοηθώντας μας:
Κάνε πράξη την αλληλεγγύη!

Μπέρτολτ Μπρεχτ: Απεργία

Ο εργαζόμενος λαός έχει συσσωρευμένη εμπειρία χρόνων, έχει ματώσει από τους πάσης φύσεως νεοφιλελεύθερους ή σοσιαλδημοκράτες "αντιμνημονιακούς" διαχειριστές της δυστυχίας του, από τον Σαμαρά με το «Ζάππειο» μέχρι τον Τσίπρα με το αλήστου μνήμης «πρόγραμμα της Θεσ/νίκης».

Γνωρίζει πολύ καλά πως οι νέες συμφωνίες εξαθλίωσης βαθαίνουν ακόμα περισσότερο τη βίαη φτωχοποίησή του. Θα ήταν ανεπίτρεπτο λάθος να δείξει ανοχή στη νέα του σφαγή. Οποιοδήποτε προσωρινό σημείο ισορροπίας και να βρίσκεται ανάμεσα στους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς (και ιδιαίτερα στο μπρα ντε φερ ΗΠΑ-Γερμανίας σχετικά με τον τρόπο διαχείρισης του χρέους), ο εργαζόμενος λαός οφείλει να διδαχθεί από την ίδια του την πείρα, να μη δείξει καμιά ανοχή, να μη δώσει ανάσες ζωής στο χρεοκοπημένο υπηρετικό προσωπικό του κεφαλαίου.

Καμιά εμπιστοσύνη λοιπόν δεν μπορεί να έχει ο εργαζόμενος λαός απέναντι στο πολιτικό προσωπικό της αστικής τάξης, είτε αυτό ενδύεται σοσιαλδημοκρατικό μανδύα είτε (νεο)φιλελεύθερο. Οφείλει να έχει εμπιστοσύνη στις ίδιες του τις δυνάμεις. Ακόμα ακούγονται επίκαιρα τα λόγια της ιδρυτικής διακήρυξης της Διεθνούς των Εργαζομένων: «Η χειραφέτηση της

εργατικής τάξης πρέπει να επιτευχθεί από την ίδια την εργατική τάξη. Ο αγώνας για τη χειραφέτησή της δεν αποτελεί αγώνα για ταξικά προνόμια και μονοπώλια αλλά για ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις και για την κατάργηση κάθε ταξικής κυριαρχίας».

Όπως τότε έτσι και σήμερα οι καταπιεσμένοι πρέπει να ακονίσουν το όπλο της κριτικής και την κριτική των όπλων, να τολμήσουν μια ακόμα προλεταριακή έφοδο στον ουρανό, να ανατρέψουν τη βάρβαρη αντικοινωνική πολιτική και τη μετατροπή της Ελλάδας σε ένα νεοφιλελεύθερο πειραματικό εργαστήριο και μια γενικευμένη Ειδική Οικονομική Ζώνη ακρωτηριασμένων εργασιακών δικαιωμάτων και μονιμοποιημένης εργοδοτικής αυθαιρεσίας.

Κι ενώ βαθαίνουν τα ρήγματα που προκαλεί η αντεργατική μνημονιακή πολιτική, ο κατακερματισμός των δυνάμεων της αντίστασης και η έλλειψη μιας σαφούς και σχεδιασμένης επαναστατικής στρατηγικής επιτρέπει ακόμα τη διαχείριση της λαϊκής δυσaréσκειας μέσα στα πλαίσια της σοσιαλδημοκρατικής αφομοίωσης. Η όξυνση της ταξικής πάλης τα τελευταία χρόνια, με κορυφαίο δείγμα τις αντιμνημονιακές συγκρούσεις του 2010-12 οι οποίες άφησαν σημαντικές κοινωνικές και πολιτικές παρακαταθήκες, ήρθε σε μια περίοδο που ήδη είχε στερεωθεί ο ιδεολογικός και πολιτικός αποπλισμός του κινήματος από τον επελαύνοντα μικροαστικό μεταμοντερνισμό και την ιστορική προδοσία της καθεστωτικής αριστεράς.

Έτσι οι ιστορικοί αυτοί αγώνες, ελλείψει ενός συνεκτικού επαναστατικού σχεδίου δυστυχώς δεν κατάφεραν να δουν μακρύτερα. Οι αναταράξεις που γεννήθηκαν με την καπιταλιστική κρίση δεν ήταν αρκετές (ούτε θα μπορούσαν να είναι αρκετές) για μια μηχανιστική κίνηση πρακτικής αμφισβήτησης του ίδιου του πυρήνα της κρίσης, του εκμεταλλευτικού τρόπου παραγωγής και της αντίφασης ανάμεσα στον κοινωνικό χαρακτήρα της παραγωγής και την ατομική ιδιοποίηση του παραγόμενου πλούτου. Καμιά έξοδος από την κρίση προς όφελος του λαού δεν πρόκειται να υπάρξει εάν δε θέσουμε έμπρακτα το ζήτημα της ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής και του τρόπου οργάνωσης της οικονομικής και κοινωνικής ζωής, ώστε να εξυπηρετούνται οι πραγματικές λαϊκές ανάγκες και όχι η καπιταλιστική κερδοφορία.

Το ξεκαθάρισμα του τοπίου από την ιδεαλιστική ομίχλη που παράγει η κυρίαρχη ιδεολογία είναι ίσως το πιο επιτακτικό καθήκον των πρωτοπόρων δυνάμεων του λαϊκού κινήματος, ιδιαίτερα σε εποχές σύγχυσης, διαρκών αναταράξεων, επαναλαμβανόμενων σοκ. Αν αποτύχουμε σε αυτό το καθήκον μας ο δρόμος ανοίγει για τη σοσιαλδημοκρατική ή ακροδεξιά αφομοίωση της λαϊκής δυσaréσκειας.

Κάτι που βιώσαμε με τραγικό τρόπο στην Ελλάδα με την εκλογική ανέλιξη του ΣΥΡΙΖΑ και στην υπόλοιπη Ευρώπη με την άνοδο του αστικού και αντιδραστικού ευρωσκεπτικισμού. Γι αυτό και δεν πανηγυρίζουμε με το βρετανικό δημοψήφισμα και το BREXIT: παρ' ότι είναι μια ξεκάθαρη ήττα της ευρωενωστικής λυκοσυμμαχίας, δεν είναι καθόλου νίκη του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Το BREXIT, όπως και η ραγδαία άνοδος της ακροδεξιάς στην Ευρώπη, αποτελεί την εφαρμογή στην πράξη του παλιού ρητού του Αντόνιο Γκράμσι: ο παλιός κόσμος ψυχορραγεί και ο καινούριος αδυνατεί να αναδυθεί. Ζούμε στην ενδιάμεση εποχή των τερατογεννέσεων...

Η ίδια μας η ανεπάρκεια λοιπόν, είναι που επέτρεψε τη σταδιακή αποκλιμάκωση της ταξικής πάλης, οδηγώντας νομοτελειακά στη χειραγώγηση, τη μοιρολατρεία και τον εγκλωβισμό της λαϊκής δυσaréσκειας. Όταν οι επαναστατικές και ριζοσπαστικές δυνάμεις αδυνατούν να δείξουν πρακτικούς δρόμους εξόδου από την κρίση, τότε η ηγεμονεύουσα αστική ιδεολογία θα βγει διπλά κερδισμένη, αφομοιώνοντας στους κόλπους της τις ταξικές αναταράξεις. Ζούμε σε συνθήκες ταξικής ήττας και υποχώρησης, αλλά αυτό δεν σημαίνει πως η κατάσταση είναι μη αναστρέψιμη. Είναι ιστορικό μας χρέος να ανατρέψουμε αυτόν τον αρνητικό συσχετισμό, με μια δουλειά δύσκολη, μακροχρόνια και πεισματική.

Με μια στρατηγική σύγκρουσης, βασισμένη στην εθελοντική και συντροφική πειθαρχία, μακριά από τον τυχοδιωκτισμό και τη μικροαστική ανυπομονησία. Με μια στρατηγική κοινωνικού αντάρτικου και προλεταριακής ανυπακοής, που θα δώσει σχήμα και μορφή στην αυθόρμητη λαϊκή δυσαρέσκεια και θα την απομακρύνει από τα βαλτόνερα της αστικής πολιτικής. Βασικός κόμβος αυτής της στρατηγικής δεν μπορεί να είναι άλλος από την Ένοπλη Ταξική Πάλη.

Ο κίνδυνος όμως μιας μπλανκιστικής καρικατούρας πάντα παραμονεύει. Καμιά μειοψηφική ομάδα, όσο καλά οργανωμένη κι αν είναι, όσο εύστοχα κι αν εμβαθύνει στην ανάλυσή της και την πρακτική της δραστηριότητα, δεν μπορεί να υποκαταστήσει τον ιστορικό ρόλο του προλεταριάτου. Μονάχα οι λαοί με το όπλο στο χέρι δημιουργούν ιστορικές ρωγμές, πραγματώνουν επαναστατικά οράματα.

Σήμερα που η καπιταλιστική κρίση και ο φαύλος κύκλος της ύφεσης και της αναιμικής ανάπτυξης βαθιάνουν ολοένα και περισσότερο. Σήμερα που το κεφάλαιο προσπαθεί να ξεπεράσει την κρίση του και να ανοίξει έναν νέο κύκλο συσσώρευσης μέσα από τη λυσσαλέα επίθεση στην εργατική τάξη. Σήμερα που οι ιμπεριαλιστές και οι ντόπιοι συνεργάτες τους έχουν ρημάξει τον τόπο. Σήμερα που έχουν ξεσκεπαστεί όλες οι σοσιαλδημοκρατικές αυταπάτες πως το τιμόνι της ΕΕ μπορεί από θαύμα να στρίψει προς μια φιλολαϊκή κατεύθυνση. Σήμερα λοιπόν, η Ένοπλη Ταξική Πάλη είναι επίκαιρη όσο ποτέ. Είναι η μοναδική ελπίδα των χειμαζόμενων κοινωνικών στρωμάτων να ξεπεράσουν την κρίση για δικό τους λογαριασμό, τσακίζοντας την αστική κρατική μηχανή και χτίζοντας ένα καινούριο μέλλον.

Ο εργαζόμενος λαός μονάχα με τη δίκαιη λαϊκή αντιβία και το μαζικό κοινωνικό αντάρτικο μπορεί να απαντήσει στην καταγιστική βία που δέχεται από τους γδάρτες του. Μονάχα η ταξική οργάνωση και η έμπρακτη αμφισβήτηση του κρατικού μονοπωλίου στη βία μπορεί να σταθεί πραγματικό ανάχωμα στην επίθεση του ντόπιου και διεθνούς κεφαλαίου, των ιμπεριαλιστών και των υπηρετών τους. Για αυτό η λέξη κλειδί για την προλεταριακή αντεπίθεση είναι μία: ΟΡΓΑΝΩΣΗ! Οργάνωση στους τόπους δουλειάς, στις γειτονίες, στα σχολεία και τις σχολές. Η μόνη ελπίδα βρίσκεται στον αγώνα, στη μάχη για μια ανθρώπινη ζωή, χωρίς εκμετάλλευση και αδικία.

Να οργανώσουμε την εργατική και λαϊκή αντεπίθεση πριν συνθλιβούμε κάτω από τη Σιδερένια Φτέρνα του κεφαλαίου, πριν συρθούμε δειλοί, μοιραίοι και άβουλοι στο νέο παγκόσμιο σφαγείο που ετοιμάζει ο ιμπεριαλισμός!

Ομάδα Λαϊκών Αγωνιστών

Υ.Γ. 1: Από τις 17 Απριλίου και για 40 ημερες, πάνω από 2000 παλαιστίνιοι πολιτικοί κρατούμενοι έκαναν μαζική απεργία πείνας ενάντια στις βάρβαρες συνθήκες της αιχμαλωσίας τους στα σιωνιστικά μπουντρούμια. Θέλουμε να στείλουμε ένα σινιάλο αλληλεγγύης στο δοκιμαζόμενο παλαιστινιακό λαό. Ο ελληνικός λαός στέκεται στο πλευρό σας, σε αντίθεση με την κυβέρνησή που έχει γίνει ο πιστότερος συνεργάτης του σιωνιστικού κράτους - τρομοκράτη στην περιοχή. Είμαστε σίγουροι πως οι θυσίες σας δεν είναι μάταιες. Το χυμένο αίμα των μαρτύρων θα γίνει λίπασμα για να ανθίσει η λευτεριά στην παλαιστινιακή γη. Υψώνουμε μια γροθιά προς την κατεύθυνση της απροσκόνητης Παλαιστίνης και φωνάζουμε μαζί σας: Νίκη στα όπλα της παλαιστινιακής αντίστασης! Λευτεριά στην Παλαιστίνη!

Υ.Γ. 2: Στις 15 Μαΐου συμπληρώθηκαν 32 χρόνια απ' την ένοπλη συμπλοκή μεταξύ μελών της οργάνωσης Αντικρατική Πάλη με τα ασφαλίτικα σκυλιά του Πασοκικού καθεστώτος. Κατά τη διάρκεια της συμπλοκής αυτής θα πέσει νεκρός ο αντάρτης πόλης Χρήστος Τσουτσουβής και οι τρεις διώκτες του. Αντίστοιχα στις 10 Μαρτίου του 2010 κατά τη διάρκεια προπαρασκευαστικής

ενέργειας του Επαναστατικού Αγώνα, ύστερα από μάχη με μπάτσους θα πέσει νεκρός ο αναρχικός αντάρτης πόλης Λάμπρος Φούντας.

Ιχνηλατώντας τις διαδρομές που συνδέουν τους δύο επαναστάτες μαχητές με το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον των επαναστατικών διαδικασιών θα ανατρέξουμε σε ένα απόσπασμα από ένα πολιτικό κείμενο του «Καπετάν-Ανέστη» του ΕΛΑΣ που κατά τη γνώμη μας παραμένει επίκαιρο. Αν και δημοσιευμένο αρκετά χρόνια πριν η διορατική του ματιά εξακολουθεί να συντροφεύει τους αγώνες μας:

«Η συνολική μνήμη, η συνολική εικόνα του που μπορούμε να έχουμε δεν πρέπει να προβάλλεται σαν θέαμα, όποιου τύπου τέχνης και τεχνικής. Δεν μας επιτρέπει να τον κάνουμε ήρωα. Ηρωες δεν υπάρχουν. Κατασκευάζονται. Όχι όμως από μας. Η τιμή στον Τσουτσοβή δεν είναι θέμα αφίσας, επιγραφής στους τοίχους. Δεν είναι σύνθημα.

Αν τον τιμάς υποχρεώνεσαι να σκύψεις στα προβλήματα του κινήματος που ζεις και να δωθείς ανυστερόβουλα, σταθερά, με συνέπεια και μυαλό στην υλοποίηση, στον αγώνα υλοποίησης των επιλογών σου.

Μόνο έτσι τιμάμε τη μνήμη του».

Υ.Γ. 3: Καλούμε τα επαναστατικά κινήματα να δυναμώσουν την αντίσταση ενάντια στην ευρωπαϊκή ολοκλήρωση με τη συμμετοχή στις μαχητικές κινητοποιήσεις ενάντια στη σύνοδο κορυφής των G-20 που θα πραγματοποιηθεί στις 7 και 8 Ιουλίου στο Αμβούργο της Γερμανίας.